

Но минава часъ, а може би и повече, а Слави все не идва. Дѣдо Стаменъ трепва при най-малкия шумъ. Какви ли не лоши мисли минаха презъ главата му! Може би Слави се е залуталъ изъ далечнитѣ крайни улици, може би автомобилъ го е прегазилъ нѣкжде и струва му се на дѣда Стамена, че вижда малкия срѣдъ улицата. Притичатъ се хора, повдигатъ го. Ей ги, при вратата сж . . . тропатъ,

— Дѣдо, гледай.

Слави блъсна вратата запѣхтянъ, свали отъ гърба си чувалчето, разтвори го и извади голѣма тежка буца вжглища.

— Вижъ, още една има, по-голяма отъ тази. И какъ лъщи! За цѣла нощъ ще ни стигне.

— Ела, момчето ми, защо се забави? — Дѣдо Стаменъ протегна ржка и накара Славя да седне на одъра.

— Ще ти разкажа, дѣдо! Най-напредъ отидохъ на гарата при вагонитѣ, дето разтоварватъ вжглищата. Пресрещнахъ единъ коларъ и трѣгнахъ подиръ него. Не отиде далеко. При моста се отби, изсипа две гальоти предъ една кжща. Господжата не искаше да ме вземе за преносвачъ, защото съмъ билъ малъкъ, но азъ ѝ се примолехъ.

— Тѣй . . . въздѣхна облекчено дѣдо Стаменъ,

— Плати ми двадесетъ лева, ето ги!

— После?

— После пакъ се върнахъ и придружихъ друга кола. Само че тя отиде много далече и хората сами си пренесоха вжглищата. На връщане единъ човѣкъ ме повика за помагачъ. Даде ми петъ лева. До дето пренасяхме вжглищата, фабриката изсвири. Азъ хукнахъ насамъ, защото знаехъ,